

Kinszki Ilona

Ez anyukám egyik igazolványa, 1925-ből. A Magyarországi Magántisztviselők Szövetsége állította ki ezt az igazolványt neki, 1925-ben. Anyukám Gárdonyi Ilona. Grünbergerről van magyarosítva [lásd: névmagyarosítás], még lehet, hogy a nagypapa magyarosította. Anyukám 1899-ben született. Polgárit [lásd: polgári iskola] végzett, utána egyéves kereskedelmit [lásd: női kereskedelmi szaktanfolyamok], és tisztviselő volt, gyors-gépíró levelező.

Azt hiszem, a szüleim úgy ismerkedtek meg, hogy az anyukám oda került, ahol az apukám dolgozott, a GYOSZ-hoz, azon belül a Textilgyárosok Egyesületéhez. Apukámmal egy szobában voltak, anyukám keményen dolgozott, rengeteg túlórárt, mindent vállalt. Apukám kezdett kis papírrepülőgépeket dobálni az anyám asztalára, és őt nagyon idegesítette, és rászólt, hogy kis hülye kölyök, de apám csak dobálta. Az egyik repülőgépen az volt, hogy szeretne vele találkozni. A Farkasréti temetőbe adott neki randevút - ez jellemző volt apámra. Apám abszolút gátlásos kis fiatalember, megérkeztek a temetőbe, apám leült egy padra, letette a kalapját maga mellé, nehogy anyám odaüljön. Akkor anyám leült a másik sarokba, s elkezdtek a tudományról beszélgetni. Apám otthon bejelentette, hogy el akarja venni Gárdonyi Ilonát, amire állati nagy botrány lett, hogy egy művelt, öt nyelven beszélő fiú miért akar elvenni egy olyan csóri lányt. Az apám családja mintha több generációval előbb asszimilálódott volna, egészen más légkörben, másképp éltek, mint anyámék. Apám beleszületett egy olyan családba, ahol természetes volt, hogy beszéltek németül meg angolul meg franciául, anyám meg egész életében nem tudott még németül sem megtanulni. S mindig szemrehányást tett az anyukájának, akinek még majdnem hogy anyanyelve volt a német, de anyyira akartak asszimilálódni, hogy eszébe nem jutott megtanítani őt németül.

Összeült a családi tanács, és megbeszélték, hogy az a megoldás, hogy el kell küldeni a munkahelyről anyámat. Úgyhogy Ottó bácsi behívta, és mondta, hogy nagyon meg vannak elégedve a munkájával, de sajnos létszámleépítés van. Anyám rögtön tudta, hogy miről van szó,

azt mondja, aláírom, hogy nem akarok hozzámenni az Imréhez feleségül, van nekem elég bajom. Nagyon dühös volt, ezt a jó állását nagyon szerette. Persze rögtön el tudott helyezkedni máshol, de apám csak nem kopott le. Már másnap ott várta, ment utána. Anyám nem volt szerelmes, de apám kitartó volt, anyám húgai meg ott ugráltak a nyakában, hogy zsidó családban addig, míg a legidősebb lány nem ment férjhez, nem mehetnek ők sem. Hát azt mondja, hozzámegy. Aztán nagyon-nagyon megszerette anyukám. Nem is lehetett apámat nem szeretni. Annyira drága, melegszívű, kedves, szerény ember volt.

1925-ben esküdtek. Gyönyörű volt az esküvő. Valami jelmeztárból kölcsönöztek jelmezeket, apám zsakettben volt, anyámon gyönyörű mirtusz, minden, és fölvtették filmre. Gyerekkoromban az egyik fő attrakció az volt, hogy egy kis filmvetítővel néztük anyuék esküvőjét. Fogalmam sincs róla, hogy hol volt az esküvő, de a filmen azt látni, hogy egy nyitott kocsival mennek végig a Rákóczi úton. Egy fénykép is készült róluk.